

РЕШЕНИЕ

№ 24644

гр. София, 25.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 24.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **7607** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл.57 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ/. Образувано е по повод подадена жалба от Столична община, БУЛСТАТ[ЕИК], представлявана от Й. А. Ф.-кмет на СО, с адрес: [населено място] 1000, [улица], срещу Решение №РД-02-36-1059/14.11.2022 г. на Ръководител на Управляващия орган на ОПРР. С жалбата се излагат твърдения за нищожност на оспорваното решение на основание чл.177 ал.2 от АПК, тъй като същото се явява в противоречие с влезли в сила решение № 9329 от 30.08.2021 по адм. дело № 4801/2021 г. по описа на ВАС и решение № 9887 от 07.11.2022г по адм.дело № 6219/2022г на ВАС. В условията на евентуалност, моли за отмяна на процесното решение като незаконосъобразно, издадено в противоречие с материалния закон, необосновано и немотивирано. В съдебно заседание, жалбоподателят Столична община, редовно призован, се представлява от юрк. Д., която поддържа жалбата и моли за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от ответника разноски. Ответникът - РЪКОВОДИТЕЛ НА УПРАВЛЯВАЩИЯ ОРГАН НА ОПЕРАТИВНА ПРОГРАМА „РЕГИОНИ В РАСТЕЖ 2014-2020 Г.“, редовно призован, се представлява от главен юрк. Л., който моли съда да отхвърли жалбата и да присъди сторените до момента разноски по представен списък. СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.03.2017 г. между Столична община и УО на ОПРР е сключен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ за изпълнението на проект „Ремонт и обновяване на Професионална гимназия по хранително-вкусови технологии Проф. д-р Г. П.“, на стойност 1 611 208,52 лв.

На 13.09.2019 г. от Столична община е подадено Искане №2 за окончателно плащане по договора, придружено от окончателен технически и окончателен финансов отчет. Във връзка с направени от ръководителя на УО искания за допълнения/пояснения, от Столична община са изпратени такива на 17.01.2020 г., 31.03.2020 г., 29.05.2020 г. и 16.06.2020 г.

На 13.08.2020 г., с Решение №РД-02-36-1180 РУО на ОПРР 2014-2020 г., в частта му по т. 1, не е извършена верификация и плащане на разходи в размер на 1 218,48 лв., представляващи безвъзмездна финансова помощ, отчетени в изготвеното искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗУСЕФСУ условия.

На 30.08.2021 г. с Решение №9329, постановено по адм. дело № 4801/2021 г., Върховният административен съд е отменил Решение №330 от 18.01.2021 г. на АССГ, по адм. дело № 8601/2020 г., с което е отхвърлена жалбата на Столична община срещу Решение №РД-02-36-1180, като вместо него е отменил Решение № РД-02-36-1180 от 13.08.2020 г. на РУО на ОПРР, в частта по т. 1, и е изпратил преписката на органа за ново произнасяне в отменената част.

На 02.11.2021 г. с Решение №РД-02-36-1162, ръководителят на УО на ОПРР, в частта му по т. 1 не е извършил верификация и плащане на разходи в размер на 1 218,48 лв., представляващи безвъзмездна финансова помощ, отчетени в изготвеното искане за окончателно плащане, поради липса на предвидените в чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 2, б. „а“ от ПМС №189/2016 г.

На 07.11.2022 г. с Решение № 9887, постановено по адм. дело №6219/2022 г., ВАС е оставил в сила Решение № 3019 от 04.05.2022 г. на АССГ по адм. дело № 12091/2021 г., с което е отменено Решение №РД-02-36-1162 от 02.11.2021 г. на ръководителя на УО на ОПРР. Прието е, че в правната квалификация на отказа липсват конкретните разпоредби от трудовото законодателство, които органът счита за нарушени, поради което преписката е върната на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

На 14.11.2022 г. с Решение №РД-02-36-1059 ръководителят на УО на ОПРР е отказал на Столична община верификация на разходи в размер на 1 218,48 лв., отчетени в подаденото искане за окончателно плащане, от които:

1. разход в общ размер на 984,97 лв. за ръководител на проект, координатор, експерт по СМР - разходът е приет за недопустим на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ (ред. ДВ бр. 39 от 27 Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ), във връзка с чл. 53 и 54, чл. 58, ал. 1 ЗДСл, чл. 143 и сл. КТ, чл. 18, ал. 1 от Наредбата за медицинска експертиза - за вменените по реда на чл. 21, ал. 4 ЗДСл задължения във връзка с чл. 10, ал. 2, т. 2, б. а) ПМС № 189/2016 г.;

2. разход в размер на 233,51 лв. за експерт финансово-счетоводна дейност - разходът е приет за недопустим на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ (ред. ДВ бр. 39 от 27

Май 2022 г., приложима на основание съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ), във връзка с чл. 152 и чл. 153, ал. 1, чл. 175, ал. 2, чл. 143 и сл. КТ, чл. 18, ал. 1 от Наредбата за медицинска експертиза - за вменените по реда на чл. 107а, ал. 9, т. 1 КТ задължения във връзка с чл. 10, ал. 2, т. 2, б. „а“ ПМС № 189/2016 г.

В мотивите на Решението е посочено, че за да постанови отказа по т.1 от същото, Управляващият орган е установил, че ръководителят на проекта е отчел през м. май 2017 г. 4 часа на 22 и 23 май – по време на отпуск, през м. септември 2017 г. са отчетени 3 ч. на 21 и 25 септември – по време на отпуск, през м. ноември 2017 г. – 5 часа на 03, 09 и 10 ноември – по време на отпуск и отчетени 2 часа в периода 23.11-24.11.2017 г., когато лицето е в болничен, през месец декември 2017 г. са отчетени 4 часа в периода 07.12-08.12.2017 г., когато лицето е в платен отпуск и 2 часа на 18.12.2017 г. по време на болничен, през м. януари 2018 г. – 3 часа на 16 януари – по време на отпуск, през м. февруари 2018 г. – 4 часа на 19 и 20 – по време на болничен, през м. април 2018 г. – 2 часа на 05 април – по време на отпуск, през м. май 2018 г. 1 час на 07.05.2018 г. – почивен ден, през м. юли 2018 г. – 3 часа на 9 юли – по време на отпуск, през м. септември 2018 г. – 3 часа на 27 и 28 септември по време на отпуск и болничен, през м. ноември 2018 г. - 3 часа на 12 ноември и 2 часа на 26.11.2018 г. – по време на платен отпуск.

Дейностите на ръководителя по проекта са възложени извън установеното работно време и длъжностната характеристика на основание издадена заповед по чл. 21, ал. 4 от ЗДСл № СОА17-РД91-192/18.05.2017 г. на кмета на Столична община, с която се назначава екип за изпълнение и управление на проекта, при спазване на междудневната и седмична почивка.

Направен е анализ на разпоредбите на чл. чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ и чл. 21, ал. 4 от ЗДСл и органът е извел, че работниците и служителите и държавните служители нямат право на платен годишен отпуск и на отпуск за временна неработоспособност на основание издадена заповед по чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ и чл. 21, ал. 4 от ЗДСл за възлагане на допълнителни задължения. Аналогично, същите нямат право да полагат труд по време на ползване на платения си годишен отпуск. За времето на ползване на отпуск, на съответните служители се дължи заплащане на възнаграждение по реда на действащата нормативна уредба, дължимо от работодателя, а не от бюджета на оперативната програма. В нормативната уредба (чл. 58 от ЗДСл и чл. 175 от КТ, респ. Наредба за работното време, почивките и отпуските) е регламентиран начинът, по който разрешеният платен годишен отпуск се прекъсва. Прието е, че в настоящия случай не са представени доказателства, че същият е бил прекъснат по установения за това ред и в посочените дни служителят законосъобразно е полагал труд. Предвид гореизложеното отчитането на часове по време на ползване на платен годишен отпуск е незаконосъобразно и недопустимо.

Прието е също така, че възлагането на допълнителни задължения на държавен служител по чл. 21, ал. 4 от ЗДСл, респ. чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ, извън установеното работно време не следва да се третира като извънреден труд, тъй като не попада в хипотезите на чл. 144 от КТ, поради което отчитането на часове по време на почивни дни/официални празници е недопустимо.

Направен е и извод, че отчитането на часове по време на временна неработоспособност е недопустимо.

В допълнение е изтъкнато, че всички въпроси свързани с възлагането на допълнителен труд по чл. 21, ал. 4 от ЗДСл, респ. чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ, извън

установеното работно време, следва да бъдат регламентирани в издадената нарочна заповед, докато в процесната заповед № СОА17-РД91-192/18.05.2017 г. единствената регламентация, свързана с работа по разглежданите договори е съобразяване с императивните разпоредби относно задължителната междудневна (междудневна почивка не може да бъде по-малко от 12 часа) и седмична (два последователни дни най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка) почивка. Никъде в заповедта не се разпорежда изрично работа по време на отпуск, в почивни дни или по време на отпуск поради нетрудоспособност. Заключено е, че „Макар полагането на труд по договорите да е извън установеното работно време, то не следва при изпълняване на вменените задължения по тях, да бъдат нарушавани императивните норми на трудовото законодателство в областта, свързани с правото на отпуск и почивка на служителите, още повече че, същите получават съответното възнаграждение/обезщетение за посочения период.“

По тези съображения УО е счел, че разглежданият разход е недопустим на основание чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕФСУ във връзка с чл. 53 и чл. 54 от ЗДСл, чл. 58, ал. 1 от ЗДСл, чл. 143 и сл. от КТ, чл. 18, ал. 1 от Наредбата за медицинска експертиза, във връзка с чл. 10, ал. 2, т. 2, б. „а“ от Постановление № 189 от 28 юли 2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г., в сила от 05.08.2016 г. и вменените по реда на чл. 21, ал. 4 ЗДСл, и в тази връзка не се верифицира и плаща.

В т. 1.2 от Решението не са верифицирани разходи в размер на 291,81 лв. по бюджетен ред I.1.2 Координатор

При извършената документална проверка и след представяне на допълнителни документи е констатирано, че координаторът на проекта – Н. П., е отчетал през м. октомври 2017 г. 2 часа на 23 и 24 октомври – по време на отпуск, през м. декември 2017 г., са отчетени 2 ч. на 11 декември – по време на отпуск, през месец януари 2018 г. – 2 часа на 02 януари 2018 г. – по време на отпуск, през м. февруари 2018 г. – 8 часа на 08 и 09 февруари – по време на отпуск, през м. март 2018 г. е отчетен 1 часа на 05.03.2018 г. – почивен ден, през м. юли 2018 г. – 3 часа на 04 и 06 юли – по време на болничен, през м. септември 2018 г. – 4 часа на 20 и 21 септември – по време на отпуск, през м. октомври 2018 г. – 5 часа на 05, 9 и 10 октомври – по време на отпуск. Дейностите на Н. П. са възложени извън установеното работно време и длъжностната характеристика на основание издадена заповед по чл. 21, ал. 4 от ЗДСл. УО не е верифицирал посочения разход на основание изложените в т.1.1 от Решението мотиви.

В т.1.3 от Решението не са верифицирани разходи в размер на 233,51 лв. по бюджетен ред I.1.3 Експерт финансово-счетоводна дейност.

При извършената документална проверка и след представяне на допълнителни документи е констатирано, че лицето е отчетало през м. май 2017 г. 2 часа на 26 май – по време на отпуск, за м. юни 2017 г., са отчетени 4 ч. в периода 16-23 юни – по време на отпуск, през м. юли 2017 г. – 2 часа на 27 юли – по време на отпуск, през м. август 2017 г. – 1 час на 16 август – по време на отпуск, през м. декември 2017 г. е отчетен 1 час на 27.12.2017 г. – почивен ден, през м. май 2018 г. е отчетен 1 час на 07.05.2018 г. – почивен ден, през м. август 2018 г. – 10 часа в периода 27-31.08.2018 г. – по време на отпуск, през м. септември 2018 г. – 2 часа на 12 септември – по време на отпуск и 5 часа на 28-ми - в нарушение на чл. 152 от Кодекса на труда, през м. декември 2018 г. –

2 часа на 14 декември – по време на отпуск.

Дейностите на експерт финансово-счетоводна дейност са възложени на основание Заповед по чл. 107а, ал. 9, т. 1 от КТ за работа извън установеното работно време и длъжностната характеристика. УО не е верифицирал посочения разход на основание изложените в т.1.1 от Решението мотиви.

В т.1.4 от Решението не са верифицирани разходи в размер на 216,46 лв. по бюджетен ред I.1.4 Експерт по СМР.

При извършената документална проверка и след представяне на допълнителни документи е констатирано, че лицето е отчело през м. юни 2017 г. 1 ч. на 09 юни – по време на отпуск, през м. юли 2017 г. – 4 часа в периода 03-05 юли – по време на болничен, през м. септември 2017 г. – 1 час на 8 септември – по време на отпуска, през м. февруари 2018 г. – 2 часа на 14 февруари – по време на отпуск, през м. юни 2018 г. – 1 час на 22 юни – по време на отпуск, м. юли 2018 г. – 4 часа на 05 юли – по време на отпуск, през м. август 2018 г. – 3 часа на 30 август – по време на болничен, през м. септември 2018 г. – 2 часа на 14 септември – по време на отпуска, през м. октомври 2018 г. са отчетни 2 часа на 01 октомври – по време на отпуска, м. ноември 2018 г. са отчетени 2 часа на 15 ноември – по време на отпуск, през м. декември 2018 г. е отчетен 1 час на 18 декември – по време на отпуск.

Дейностите на експерт СМР са възложени извън установеното работно време и длъжностната характеристика на основание издадена заповед по чл. 21, ал. 4 от ЗДСл. УО не е верифицирал посочения разход на основание изложените в т.1.1 от Решението мотиви.

Решението е било предмет на съдебна проверка по адм. дело №457/2023 г. по описа на АССГ, решението по което е отменено с Р № 8077 от 28.06.2024г. постановено по адм.д. № 3786/2024г. по описа на ВАС. Настоящото разглеждане се явява второ по ред.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, за който е предвидено в чл.64 ал.4, от ЗУСЕСИФ, че подлежи на обжалване пред съд. С оспорената част на административния акт пряко са засегнати правата и законните интереси на жалбоподателя. Жалбата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок по чл.149 ал.1 от АПК, поради което и същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

На първо място настоящия съдебен състав ще отбележи, че не намира основания за нищожност по чл.177, ал.2 от АПК.

С Решение № 9329, постановено по адм. дело № 4801/2021 г. /публично достъпно на сайта на ВАС/, Върховният административен съд е отменил Решение № 330 от 18.01.2021 г. на АССГ по адм. дело № 8601/2020 г., с което е отхвърлена жалбата на Столична община срещу Решение №РД-02-36-1180, като вместо него е отменил Решение № РД-02-36-1180 от 13.08.2020 г. на РУО на ОПРР, в частта по т. 1, и е изпратил преписката на органа за ново произнасяне в отменената част, защото е установил, че не са изложени факти, съответни на посоченото от органа правно основание.

С Решение № 9887, постановено по адм. дело №6219/2022 г., ВАС е оставил в сила Решение № 3019 от 04.05.2022 г. на АССГ по адм. дело № 12091/2021 г., с което е

отменено Решение №РД-02-36-1162 от 02.11.2021 г. на ръководителя на УО на ОПРР, но мотивът, който е обосновал решението на ВАС е, че „в случая конкретно изложени обстоятелства за недопустимост на посочените правни основания липсват“. И още, че „Административният орган не сочи коя е нормата, която забранява изплащането на възнаграждение за времето на законово разрешения отпуск, отпуска за временна неработоспособност или в официални/почивни дни. Действително в мотивите на оспорения акт е направен анализ на относимите законови разпоредби от КТ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските, Наредбата за медицинската експертиза и са изложени твърдения, че при изпълняване на вменените по реда на чл. 21, ал. 4 ЗДСл, респективно чл. 107а, ал. 9, т. 1 КТ задължения, не следва да се нарушават императивните разпоредби на трудовото законодателство, свързани с правото на отпуск и почивка. Но в правната квалификация на отказа липсват конкретните разпоредби от трудовото законодателство, които органът счита за нарушени. Фактическите и правните основания на административния акт се явяват предпоставка адресатът на акта да упражни законното си право на защита, а съдът да осъществи контрол за законност върху акта. Липсата на фактически и правни основания или тяхното несъответствие представлява съществено нарушение на изискването за форма и е самостоятелно основание за отмяна на акта.“ т.е налице е процесуално нарушение ,изразяващо се в липса на мотиви на акта.

Мотивите на влязлото в сила съдебно решение не се ползват със сила на присъдено нещо, а само неговия диспозитив и то в случаите когато съдът се е произнесъл по същество на спорния предмет.

Влязлото в сила съдебно решение се характеризира не само с формална законна сила, т. е. необжалваемост, стабилитет, но и с материална законна сила, т. е. задължителност, сила на присъдено нещо. В случая съдът не се е произнесъл по материалната законосъобразност на отказа от верификация по решение № РД – 02 – 36 – 1162/02.11.2021 г. на заместник – министъра и ръководите на Управляващия орган по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 и е върнал преписката на органа за издаване на нов административен акт със задължителни указания за излагане на мотиви, поради което издадения нов административен акт ,предмет на настоящото обжалване не е в противоречие с влязло в сила съдебно решение.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че оспореното пред настоящата инстанция Решение № РД – 02 – 36 – 1059 / 14.11.2022 г. на заместник – министъра и ръководите на Управляващия орган по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 за отказ от верификация на плащане на разходи в размер на 1218.48лв , отчетени в искане за плащане №2 / окончателно/ по адм.договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ № BG16RFOP001-3.002-0041-C03 не е нищожно на основание чл.177 ал.2 от АПК.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕСИФ, управляващия орган на програмата отговаря за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Съгласно същата норма, ръководител на управляващия орган е

ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващия орган или определено от него лице.

Със Заповед № РД-02-14-790/17.08.2022 г. на Министъра на МРРБ /налична на електронния носител, с който е представена и цялата преписка – л.19 от дело №457/2023г. на АССГ/ се определя заместник-министъра на регионалното развитие за ръководител на Управляващия орган на ОП „Региони в растеж“ 2014-2020г. В раздел I т.3 от същата е предвидено правомощие на заместник-министъра на МРРБ, в качеството му на ръководител на УО на ОПРР да издава всички административни актове по смисъла на ЗУСЕСИФ, включително и решения за налагане на финансови корекции по смисъла на чл.73 от ЗУСЕСИФ. На основание чл.2 т.1 от Наредбата за администриране на нередности по Европейските структурни инвестиционни фондове, ръководителят на УО е отговорен за процедурите, регламентирани в наредбата. Предвид изложеното съдът приема, че оспорения акт е издаден от компетентен орган.

Липсват данни за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, такива не се твърдят и от жалбоподателя.

По материалната законосъобразност на акта:

В бр. 51 от 01.07.2022 г. на Държавен вестник, е обнародван Закон за изменение и допълнение на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове. Съгласно § 73 от същия, законът влиза в сила от деня на обнародването му в ДВ. С § 1 ЗИДЗУСЕСИФ се изменя наименованието на закона на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ). Съгласно § 70 ЗИД на ЗУСЕСИФ, до приключването на програмите за програмен период 2014 - 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. Приетите от Министерски съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмния период 2014 - 2020 г., съгласно § 71, ал. 2 от ЗИД на ЗУСЕСИФ. Съответствието на индивидуалните административни актове, каквото е и процесното решение на ръководителя на УО, с материалния закон се преценява към момента на издаването им, по аргумент от чл. 142, ал. 1

АПК, а с оглед горните разяснения приложима към разглеждането на настоящия спор е редакцията на закона към ДВ бр. 39 от 27.05.2022 г., при посочване на новото му наименование, в сила от 01.07.2022 г., съобразно Р № 8077 от 28.06.2024г. постановено по адм.д. № 3786/2024г. по описа на ВАС.

По делото няма спор по фактите. Не е спорно, че процесните дейности са възложени със заповед на органа по назначението, с негово съгласие и срещу възнаграждение, извън установеното работно време, нито че същите са изпълнени, като за всеки един от описаните в решението работни часове са представени писмени доказателства – ведомости с посочени дата, номер на документ и отчетени часове по проекта.

Оспореното Решение е издадено в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Пета, Раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“ от ЗУФСЕСУ. Производството е административно по своя характер и завършва с издаването на индивидуален административен акт. Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 – чл. 68 от същия.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от ЗУСЕСИФ /в приложимата към момента на издаване на процесния ИАА редакция/ междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Управляващият орган извършва плащането в 80- дневен срок от постъпване на искането за плащане на бенефициента. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган /ал.2/. Според чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕСИФ УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо. Съгласно чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕСИФ и чл. 26, ал. 1 от ЗУСЕСИФ част от разпоредбите, регламентиращи допустимостта на разходите, условията за кандидатстване, одобрение и изпълнение на проектите, се съдържат в Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 - 2020 г., съответно в утвърдените от ръководителя на управляващия орган насоки за съответната програма. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 76 от Общите условия по договора за безвъзмездна финансова помощ, съгласно която без да противоречи на разпоредбите на Регламент /ЕС/ № 1303/2013

г. на Европейския парламент и Регламент /ЕС/ № 1301/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета, както и на ПМС № 189/28.07.2016 г., за да бъдат признати за допустими, разходите трябва да отговарят на изискванията, предвидени в Насоките за кандидатстване по съответната процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ/ Указанията за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, да са разплатени за действително извършени и необходими дейности по проекта/ бюджетната линия /финансовия план/, и да са извършени в съответствие с европейското и националното законодателство.

С частта на оспореното решение административният орган е отказал да верифицира и плати разходите по т. 1. Безспорно е установено, че служители по проекта на Столична община са отчели работа в часове по проекта в дни, в които са официални празници за страната, ползвали са годишен отпуск или болничен. За всеки един от описаните в Решението работни часове са събрани писмени доказателства – ведомости с посочени дата, номер на документ и отчетени часове по проекта, установяващи описаните по-горе факти. В чл. 107а от КТ е озаглавен "Допълнителни условия за работещите по трудово правоотношение в държавната администрация", но очевидно волята на законодателя е да разпростре действието ѝ и върху общинската администрация. Следователно чл. 107а от КТ съдържа както допълнителни условия за работещите по трудово правоотношение в държавната администрация, така и на тези по трудово правоотношение в общинската администрация. Съгласно чл. 1, ал. 2-3 от Закона за администрацията (ЗА) правомощията на органите на изпълнителната власт, структурата и организацията на тяхната администрация се прилага, доколкото не е установено друго в специални закони и за администрацията на другите органи на държавната власт, предвидени в Конституцията, и за органите на местното самоуправление. В чл. 107а, ал. 9 т. 1 от КТ е посочено, че на служителите, работещи по трудово правоотношение в държавната администрация, с тяхно съгласие и срещу допълнително възнаграждение, може със заповед на работодателя да се възлагат допълнителни задължения във връзка с изпълнението и/или управлението на проекти, съфинансирани със средства от Европейските структурни и инвестиционни фондове, по които съответната администрация е бенефициент, при условията на чл. 49, ал. 3 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове.

Абсолютно идентичен текст се съдържа в чл. 21, ал. 4 т. 1 от Закона за държавния служител по отношение на държавните служители.

Начинът на определянето на това допълнително възнаграждение е

установен в чл. 25а, ал. 2 от Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, според който размерът на допълнителното възнаграждение за участие в проекти, съфинансирани със средства от Европейските фондове, е равен на възнаграждението на часова база, което лицето получава за изпълнение на дейностите по длъжностната характеристика.

Точно по този начин е определено и възнаграждението на служителите в справките, издадени от общината.

В съответствие с чл. 2, ал. 1 от Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация (НЗСДА), Наредбата се прилага за служителите по служебно и по трудово правоотношение в държавната администрация. Тази наредба е приета на основание чл. 67, ал. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и чл. 107а, ал. 9 от Кодекса на труда (КТ).

Съгласно чл. 19, т. 6 НЗСДА, допълнителните възнаграждения са: допълнително възнаграждение по чл. 21, ал. 4 от Закона за държавния служител и чл. 107а, ал. 9 от Кодекса на труда за изпълнение и/или управление на проекти или програми.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от Постановление № 189 от 28 юли 2016 г. на Министерския съвет /обн., ДВ, бр. 61 от 2016 г./ за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014-2020 г., една от възможностите за допустимост на разходите за екипи, отговорни за управление и/изпълнение на проекти, е когато управлението и/изпълнението се осъществява от служители на бенефициента. Посочени са и възможните начини за възлагане на дейностите по изпълнение и/управление на екипите, отговорни за управление и/или изпълнение на проекти, като една от възможните хипотези е с длъжностна характеристика на служителя, нает от бенефициента по трудово или служебно правоотношение, като в този случай допустимият размер на разходите за възнаграждения се определя до размера на възнаграждението на часова база, което лицето получава за изпълнение на дейности по основното си служебно или трудово правоотношение.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество /обн., ДВ, бр. 44 от 29.05.2018

г./, изплащането на финансова подкрепа от управляващия орган към бенефициентите по Оперативна програма се извършва въз основа на административен договор или заповед за предоставяне на финансова подкрепа или въз основа на финансово споразумение в случаите на финансова подкрепа за финансови инструменти.

С оглед изпълнение на ангажиментите на Бенефициента, възникнали с подписването на АДБФП, в съответствие с одобрения проект, със заповед СОА17 – РД91 – 192/18.05.2017 г. изменена със заповед СОА17 – РД91 – 337/13.09.2017 г. на кмета на Столична община е назначен екип за управление на проекта /л.766 и следващите/. Видно от същата тя е със срок до края на изпълнението на проекта, като екипът изпълнява задълженията си, за което съответно получава допълнително месечно възнаграждение, определено при спазване на разпоредбите на ПМС 189 от 28 юли 2016 г. Съответно средствата за възнагражденията са осигурени от бюджета на проекта. Съгласно Насоките за кандидатстване разходи за възнаграждения за лица, пряко ангажирани с дейности по управлението и/или изпълнението на проекта, включително дължимите осигурителни вноски се явяват допустими.

Съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 4 ЗУСЕФСУ, на която се е позовал органът, за да се сметат разходите за допустими, следва да са извършени законосъобразно съгласно приложимото право на Европейския съюз и националното законодателство.

Работно е времето, през което работникът или служителят е длъжен да работи в изпълнение на задълженията си по индивидуалното трудово правоотношение. Съгласно заповедта за назначаване екипът е следвало да изпълнява задълженията си по проекта извън установеното си работно време, т.е. извън времето, в което е ангажиран и следва да изпълнява задълженията си по трудовото си правоотношение. Почивките, празничните дни, отпусъкът и болничните са нормативно установен период от време, през който работникът или служителят е освободен от задължението да изпълнява трудовата си функция и произтичащите от нея трудови задължения. Работата по проекта не е функция или задължение по трудовите им правоотношения, съобразно длъжностната им характеристика. Не те са и основанията за заплащането на същата, а само отправна точка за определяне на дължимото се възнаграждение съобразно горепосочените правила. Т.е. с полагането на труд по проекта не се достига до заобикаляне на правото, че е недопустимо по едно и също трудово правоотношение лицето да получава едновременно заплащане за труд и съответно обезщетение (за отпуск, болничен или извънреден труд), поради което не е налице и нарушение на сочените от

ответника норми на трудовото право.

В заповедта за назначаване липсва забрана дейности по проекта да се извършват от екипа по проекта по време, в което лицата са в отпуск или в болничен, както и в почивни/празнични дни. След като няма и не е предвидена такава забрана, то няма пречка и съответните лица от екипа на проекта да работят по време на отпуск, болничен и почивни дни във вр. с управлението на проекта.

Във връзка с гореизложеното съдът, счита че аргументите, изложени от жалбоподателя са основателни поради което оспорения акт следва да бъде отменен като противоречащ на материалния закон.

При този изход на спора разноски се дължат на жалбоподателя. Такива са заявени, за заплащане на юристконсултско възнаграждение, поради което съдът намира, че следва да бъдат уважени в минимален размер на 100 лева за всяка инстанция съгласно чл.78 ал.8 от ГПК във връзка с чл.144 от АПК и чл.37 от Закона за правната помощ, както и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, като следва да се присъдят и такива за производствата пред ВАС и по адм.д № 457/2023г. на АССГ.

По изложените съображения, Административен съд София - град, III-то отделение, 80-ти състав, на основание чл. 172, ал. 2 АПК

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Столична община, представлявана от кмета Й. А. Ф., с адрес [населено място], [улица], БУЛСТАТ[ЕИК], срещу решение № РД – 02 – 36 – 1162/02.11.2021 г. на заместник – министъра и ръководите на Управляващия орган по Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020 за отказ от верификация на плащания, представляващи възнаграждения на екипа за изпълнение и управление на проект „Ремонт и обновяване на Професионална гимназия по хранително-вкусови технологии Проф. д-р Г. П.“ – Столична община - район „И.“ в частта по т.1, с което е отказана верификация на разходи в размер на 1 218,48 лв. на основание чл. 57, ал.1, т. 4 от ЗУСЕСИФ във вр. с чл. 10, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Постановление № 189 от 28 юли 2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 – 2020 г., в сила от 05.08.2016 г.

ОСЪЖДА Заместник - министъра на МРРБ и Ръководител на УО на ОПРР 2014-2020, да заплати на Столична община, представлявана от кмета Й. А. Ф., с адрес [населено място], [улица], БУЛСТАТ[ЕИК] сумата от общо 300.00 лева за юристконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14
дневен срок от съобщаването му.
СЪДИЯ: